

Je woont in een straat in de wijk Nieuwe park in Gouda. Die straat heet Eline Vere straat. Maar wie weet nog wie of wat Eline Vere eigenlijk was

Weer een boek dat in delen verschenen is, net zoals de Kleine Johannes. Maar ditmaal in Den Haag. In het Vaderland, een Haags dagblad verscheen in 1888 het eerste deel van de roman Eline Vere (ondertitel: een Haagsche roman). En het sloeg in als een bom! Iedereen sprak erover. Iedereen wilde weten hoe het ging met Eline en Fabrice, de operazanger op wie ze verliefd wordt. Iedereen sprak erover toen Fabrice heel wat minder romantisch bleek te zijn dan Eline dacht. Heel Den Haag leefde met Eline en Otto mee. Otto die oprecht van Eline houdt en met haar wil trouwen. En heel Den Haag was geschokt toen Eline viel voor de praatjes van haar sneaky neef Vincent en haar verloving

verbreekt. De krantenjongens op de hoek van de straten die het Vaderland verkopen, worden bijna overvallen als het verhaal een dramatische wending neemt. Eline wordt ziek, krijgt morfinedruppels en op een avond neemt zij daarvan teveel en sterft. In Den Haag worden zwarte vlaggen uitgehangen. Den Haag rouwt. Zo'n boek is Eline Vere.

Het paneel is weer fantastisch vormgegeven. We zien hier Eline op haar best, in haar glorietijd, maar voor de opmerkelijke kijker, met misschien toch al een wat weemoedige uitdrukking in haar ogen.

Eline Vere door Louis Couperus

En ze weende bitter, onophoudelijk. Toen schoot haar een gedachte door het brein. Als ze nog enkele druppelen meer dronk dan de dokter uit Brussel haar had voorgeschreven? Zou dat kwaad kunnen? Denkelijk niet, daar zij van de dosis, die zij placht te nemen, thans niets geen invloed scheen te ondervinden. Hoeveel druppels zou zij, zonder gevaar, er nog kunnen bijnemen?

Even zoveel als zij genomen had? Neen, dat was natuurlijk te veel. Wie weet wat er dan zou gebeuren. Maar, bijvoorbeeld, de helft? Dus nog... drie druppels? Neen, neen, zij durfde het niet: de dokter had haar zo ernstig op het hart gedrukt voorzichtig te zijn! Toch was het verleidelijk... En zij stond op. Zij nam het flesje om de drie druppels te tellen. Een... twee...

drie, vier, vijf... De laatste twee vielen er in voor zij het flesje had kunnen oprichten. Vijf... zou dat te veel zijn? Zij weifelde een poos. Met die vijf druppels zou ze toch zeker slapen. Zij weifelde nog steeds. Maar opeens nam zij een besluit, toegelukt door het vooruitzicht te zullen rusten. En zij dronk. Zij legde zich neer, op de grond, dicht bij de open balkondeur. Het angstzweet brak haar uit, en ze voelde zich zeer dof worden, maar zo vreemd dof, zo anders dan gewoonlijk. "O mijn God!" dacht ze. "Mijn God! Mijn God! Zou het... te veel zijn geweest? " Neen, neen, dat zou te verschrikkelijk zijn! De dood was zo zwart, zo leeg, zo onzegbaar! Maar toch, als het zo was? En eensklaps versmolt haar vrees in een onmetelijke rust. Nu, als het zo was, dan was het goed....

Dit bovenstaand fragment komt uit een van de laatste hoofdstukken van Eline Vere.

Eline Vere is een mooie, rijke en getalenteerde jonge vrouw van 23 jaar, die in de gegoede burgerij van Den Haag leeft. Ze wordt verliefd op Fabrice, een operazanger, tijdens een première in Brussel. De illusie duurt niet lang en wordt verstoord als ze ontdekt dat de operazanger minder romantisch is dan zij dacht. Ze krijgt een verhouding met Otto, afkomstig uit het zelfde milieu als Eline. Tegelijkertijd biedt haar vriendschap met haar neef Vincent, het zwarte schaap van de familie, haar een ontsnapping uit het aristocratische milieu met haar strikte formaliteiten. Door Vincents invloed verbreekt Eline ook de verloving met Otto. Hierdoor vervreemdt ze zichzelf van haar omgeving.

Gedreven door haar verlangen naar romantiek, vlucht ze naar haar tante in Brussel. Daar ontmoet ze Vincents vriend Lawrence, in wie ze haar laatste kans op geluk ziet. Als Eline zich realiseert dat Lawrence diepere gevoelens koestert voor Vincent en dat haar geliefde neef Vincent in feite een rivaal is, worden haar illusies nogmaals verstoord. Na deze ervaring raakt Eline in een depressie. Haar dokter schrijft haar morfine voor om haar hysterische aanvallen te onderdrukken. Als een morfine-verslaafde keert ze uiteindelijk terug naar Den Haag, en op een avond in wanhoop neemt ze teveel.

Eline Vere is geschreven door Louis Couperus en is een waanzinnig groot succes.

Louis Maria Anne Couperus wordt geboren op 10 juni 1863 in Den Haag. Hij brengt een deel van zijn jeugd op Java door. Terug in Nederland volgt Couperus de HBS in Den Haag, maar heeft daar geen succes. Hij besluit Nederlands te gaan studeren en behaalt in 1886 de acte Nederlands MO. Zijn debuut als dichter maakt hij in De Gids, waar hij zelfs korte tijd redacteur van is. In 1889 schrijft hij de succesvolle roman Eline

Vere (verfilmd in 1991) en in 1891 trouwt hij met zijn nicht Elisabeth Baud. Van 1893 tot 1914 verblijven zij veel in het buitenland, voornamelijk in Italië en Frankrijk. In die periode schrijft hij veel. Hij werkt enige tijd als journalist bij Het Vaderland en de Haagsche Post. Couperus is een veelzijdige schrijver, zijn totale werk bevat romans, verhalen, essays en sprookjes. Maar de erkenning blijft uit. Zijn praalzieke leefstijl en arrogantie worden niet gewaardeerd. In 1923 ontvangt hij de Tollenprijs voor zijn totale oeuvre en in datzelfde jaar overlijdt hij.

Ik zou zeggen: als je in de Eline Vere straat straat woont, moet je toch eigenlijk het boek wel gelezen hebben.....(ook al is het een droevige geschiedenis).

De ondertitel luidt: Een Haagse roman. Het boek schetst het reilen en zeilen van de Haagse chic, uit het einde van de 19de eeuw. Eline, een jonge vrouw, lijdt aan wat de dokter "het noodlot van de familie" noemt. Haar neef, de profiteur Vincent, heeft grote invloed op haar, zozeer zelfs dat zij haar verlovings met Otto, die oprecht van haar houdt, verbreekt. Dan wordt Eline ziek: longtering en de dokter schrijft haar morfinedruppels voor. Op een avond neemt zij daarvan te veel en sterft.

ELINE VERE

Schrijver:
Louis Couperus
(1863-1923)

Louis Couperus leefde van de pen. Meestal neergezet als levensgenieter en kosmopoliet, was hij ook een harde werker, hij schreef ongeveer vijftig titels. Hij hield veel van zijn geboortestad Den Haag, maar reisde ook de hele wereld over en woonde zelfs tijdelijk in Zuid-Frankrijk en Italië. Eline Vere is zijn debuutroman, in delen als feuilleton gepubliceerd in dagblad "Het Vaderland" in 1888.